

Poemes

---

al-russafi

(Abu 'Abd Allah ibn Galib)

*versio en llengua valenciana
seleccio i traduccio: Albert Cuadrado*

A)PAÏSAGES

UN PI EN EL JARDI

El jardí mostra el rovell de la font
les aigües de la qual competixen en la brisa;
i junt a la corrent empina el seu tronc
un pi que penetra en ses entranyes.
Pareixen, ell i les seues arrels,
per a on l'aigua s'escampa en ones,
una serp enroscada en les cries.

COM SI FORA ARGENT

Com si fora argent
corre la riera,
les entranyes ocultes
i el mant blau;
i un pi en l'aigua
argolles trena.

LA RIERA EN ESTIU

Les sequies ho anaren agotant

fins a que amaneixque
com el floc d'un cacherulo.

LA RIERA DE LA MEL (2)

Les teues vores, oh riu de la mel,
¡que be que calmen la set d'un cor
pel teu amor derretit com l'eco!
No m'invita la set a qualsevol atre riu
Puix sempre eres entretingut en les hores de folgança.

-----
(2)es un lloc prop de Malaga.

LA SENIA

Gemequen en tal tristor
que cativa a les animes.
Al vore-la entre les encanyigades
la terra seca diu: "No'm toques".
Les flors somriuen quan plora
en llagrimes que ignoren les desgracies,
i dels seus papells ix una espasa
la baina de la qual es tambe empunyadura.

B)POEMES D'AMOR

EL BANY

Mira els mes bonics perinfolls meus
que te fan oblidar la primavera;
si la mar poguera fer-se de jardins
haguera arreplegat este verger admirable.
Me rega Deu en llagrimes dels meus ulls
i el foc de mon pit no'm protegixc;
el dolor no el sent nomes en el pit
quan desgraciat soc tot yo sancer.
¿Quina opinio te mereixc,
a tu que estas segur dins de mi?
¿No soc, potser, el mes fermos alberc?

LA POMA

Li han regalat una poma roja,
del color de les seues galtes.
Ha vullgut besar-la i la poma
sa boca ha visitat
en contra del desig dels ulls.
¡Flors de les seues pupiles,
deixeu que m'acoste a ses galtes!
¿Per que s'acosta la poma
fins a la margarita de sa boca
a tocar a la porta del desig?
Acas havia pres sa fragancia
de l'aroma de sos llavis
i ara aplega, avergonyida,
a tornar-los el seu perfum.

EL JOVE DORMIT

Prim com una branca,
la gracia de son cos furtada pel somi,
dormia, la galta
expirant suor, i pensi al vore-lo:
Estes roses se reguen en sa propia rosada.

EL JOVE ESVELT

Alegre sobre l'arenal, esvelt,
son propi aire el cimbria
en el jardí de la joventut.
La nit es tan fosca com sos refillols,
¡Vullguera que sa presencia desfera
les tenebres de la foscor!
Els dic: "Ha comes un crim contra mi,
pero ¿a on està la sanc? ¿a on les seues armes?"

EL FUSTER

Me digueren un dia al vore-lo, esquiu
com una gasela jugant en sa manada:
"ell es fuster". I yo respongui:
Potser que son ofici haja depres
serrant els cors en els seus ulls.
¡Desgraciades les fustes que va a tallar!

Fusteja unes vegades i unes atres colpeja.
La fusta rep ara el castic
de furta-li, quan branca,
l'esveltea de son tall.

EL CALDERER

Me digueren un dia que el veren
usant el seu cisell molt abstret:
"Es un orfebrer". I aixina contesti:
De l'amor es metafora son ofici
des d'aquell mati que la mirà alienat.
Torna el coure roig en l'or mes fi
Al fondre-ho, estendre-ho i colpejar-lo:
son rubor es principi de vergonya,
sa palidea, de la por al reproche.

EL CHIQUET QUE FINGIA PLORAR

Intentare disculpar a eixe ribaltet
que aixina es mostra melancolic
puix se be lo que intenta sa palidea.
Tendre i templat, a fer gracies li du
sa travessura i encant li assistix:
en saliva banya els petals de sos ulls
per a imitar el plor —aixina riuen les flors—
i pensa son llagrimas les que mullen sos parpalls,
pero ¿prensant narcissos pot obtindre's vi?

EL QUE TREBALLA LA SEDA

Aquell a qui a soles nomene
en alusions i veus indirectes
es com en bellea a les gaseles;
en ell poden usar les metafores
que en elles utilisem:
es un jove molt templat
que en la boca agarra la seda
com la gasela mosega l'herba.
Mon pit embolica, com un mant,
el foc de passio que hi ha en l'anima.
El meu cor es la seua llar

Per mes que vixca en una atra casa.
¡Beneit siga alla a on estiga!.

EL TEIXIDOR

Parlen i me censuren perque el vullc:
"¡Millor faries en no voler a eixe jove
de condicio humil!" I yo responc:
Si tinguera gran poder sobre l'amor
aixina molt be ho faria, mes no ho tinc.
Els instints s'humilien a la boniquea,
la bellea es un rei que regna a on es para.
li ame per les perles de sa boca fragant,
per sa pell nacrada i per les negres pupiles.
Te dirigix, al girar-se, si li observes
les mirades de timida gasela que te.
Llunt de mi vullguera substituir-li,
¿per quin objecte el canviaria?
I si se li reprocha el quefer de sa ma,
Ningu es millor que ell quan descansa.
Es com una gaseta, els dits del qual
teixen com si molt be seguiren
de l'amoros pensament el prim fil;
contents, juguen
en el teler els seus dits ballarins,
com juguen tots els dies en els regnes.
I si ara els seus dits ya se cansen,
yo els trauré del seu gran cansanci.
La trama apreta fort en les mans
o chafa fort en els peus, com la gasela
que lluita entre els braços del caçador.

EL JOVE GUERRER

Com l'asberc de ferro batut,
orgullos, en la ma l'espasa,
en mig del combat pareixia
la mar que aboca en rieres
la sanc dels valents.

UNA BRANCA DE SALZE

Una branca de salze contemplava
els seus moviments de son tall.
¡Quant s'esforça la dolça brisa
per a imitar sa gràcia debades!

EL NECTAR DE SA BOCA

El nectar de sa boca
se mesura (3) en copes de perles.
El Gos (4) lladra envejós, i enlluernat,
acusa al sol quan amaneix:
en la saliva encara llueixen més les perles
i son fulgor augmenta les tenebres.
El que no enten ignora que son rostre
és un jardí en murtes i roselles;
en estes flors, se pot dir, li apedregue
i me sonriu apartant les galtes.

-----

(3)servir el vi, o en general, líquids.

(4)Gos Major és una constel·lació; una de les seues estrelles és Siri.

EL TANYEDOR DE LLAÛT

Acompanya al llaüt que tany en la dreta
en una veu que dona tan gran tendrea,
que els coloms, d'entusiasme, se desvien,
oblidant el portar als seus propis nius
el menjar que duen per als seus fills.

EL SOMI

Marchant en molta pressa per la nit,
uns a altres, sense copes, se passaren
el vi de la letàrgia;
encorvats sobre el llom del camell,
pareixien besar les seues pates.
Refusaren el somi, que era dolç,
fins a que, com aquell enchisador vi,
se'ls puja al cap.

DE L'ARMELER LA FLOR

De l'armeler la flor agarrà un etiop
quan el vi omplia les nostres copes,
"Descriu-me-lo", digue un companyer.
I respongui: "La nit
d'estreles s'ha cobert".

VESPRADA EN ELS JARDINS DE MUSÀ IBN RIZQ

I

¡Oh, mansio de Ibn Rizq, a on el coper
arrastrava el seu mant i nos mesurava!
Una vesprada recorde en tos jardins
—¡que ningú censure aquells dies
en que de sa gran bellea fruïem!—.
Al separar-nos me'n porti damunt de mi
l'aroma de l'almesc de la teua esclava.
Somiava yo que era molt ben valorat
com si fora un dinar d'or pur i lluent,
i quan aquell crepuscul i son encant
passaren en moments de gran alegria
el meu somi se va fer una realitat.

II

No hi ha un atre lloc com el teu hort:
jardi brillant, rierols que en preses van,
es una pagina escrita per la teua ma,
puix la bellea li ix de la seua bona terra.
La vesprada se vestix en son palit mant,
s'embolica el cel en delicats nuvols,
i nos ompli d'una senzilla intima alegria
mentres la fosca nit intenta separar-nos.
Mesura en esta vesprada l'ultima copa
puix ya s'ha complit el desti del sol:
ha caigut, i ta drete no pot tornar-lo.
I ara m'agradaria Musà
que tu fores Josue.

ERA UNA NIT

Era una nit la negra ombra de la qual
cobria la terra
i el cel blau flamejava en lluminaries.

...Nos despedirem llavors,
les entranyes ardents del desig.
...No he tornat a gojar, després de separar-nos,
i la vida em deixa indiferent.

QUE NOSTRE AMOR REGUE EN PLORS

¡Que nostre amor regue en plors
els llocs de Naït (5),
en llagrimas que substituïxquen la pluja!
...¡Arboreda de l'arenal!
Res ha canviat entre nosatres
excepte el Desti; torna,
queixem-nos junts del Fat.
No queda en mon viure res que un ale
que quan busca unir-se a tu sent de nou.
¡Quants jardins hi ha en an-Nacà,
agobiats del pes de les flors,
a on els vents s'impregnen de perfum!
¡Quantes fonts que juguen en l'eco
quan l'ombra avança cap ad elles!
...La suau frescor del zefir
al recordar-lo se desfa en llaments
que partixen un ardent cor.
Son tants els anhels del meu pit
que l'ànima està angoixada.

-----
(5) Tant Naït com an-Nacà son llocs d'esplai prop de Granada

VINGUE A L'EIXIR LES PLEYADES

Vingue al eixir les pleyades
i s'alluntà quan estes
aspiraven el vent del mati,
deixant, baix l'ala de la nit,
son perfum en la capa oblidada.
Nit, ¿sap la lluna plena
que t'he passat en els braços de ta germana?
He pogut abraçar-la i després,
quan l'aurora portà el moment del adeu,
sostingue el mant en una branca

i començà a escampar la roja rosada de les llagrimes.

ACI EN MON PIT

¡Que bon alberc tens
aci en mon pit!
¡Ixcà se poguera
prescindir del adeu!

CELS

El crepuscul tingue cels
al vore'm en el meu amat
i envià l'aigua a separar-nos
i al vent com a espia.

COLOM, MOU LES ALES

Colom, mou les ales
com els cors que glatixen;
descen suaument en estos arbres
com llagrimes que cauen incontenibles
i pregunta, en la branca
mes fina de sa copa frondosa,
si es possible fruir despres de ma partida
baix la seua noble ombra.
Quan saludes a l'amic enyorant,
cuida, germana de l'aire,
d'este malaltuç d'amor fins a que sane,
i sa hospitalitat d'amant insomne
te oferirà les seues roges llagrimes.

TU QUE CAVALQUES

Tu que cavalques, a l'esquerra dunes
i a la dreta tamarints,
cap a Naït, un camí que travessen
els ulls del zefir,
saluda de la meua part quan aplegues,
a un amic els ulls del qual
son com les espases mes penetrants,
i diu en una vall, junt a un bosc

en les branques del qual els coloms gurronegen:
"¡Ai bosc, els coloms patixen
els sentiments del que trist enyora;
si els coloms sentiren
lo que mon pit sentix
cremarien la branca en que es posen!".

AMANTS

En les teues orelles lluíx Geminis
com orellals pendents,
i a la teua dreta, un feix de fermosos astres.
Eres la lluna; mes, un sol naixent,
i te rodeja un grup
de belles que podrien ser estrelots.
...Digui: ¿Per que la nit me pareix
eterna? I si no ho es,
¿per que no se'n va en el dia?"
...Diuen: "La nit es llarga i la nit no ho es,
mes, ¿pot discutir-se això entre els amants?"
...Quan la nit de l'amor cau
el que dorm no sap
quant sofrix un amant i lo que amaga.
...Diuen: Brillen les canes en els seus polsos
I responc: Les canes llúixen en els meus polsos.
...Els pits dels homens s'agiten per ella
com si foren les baines buides de les espases.
...Si yo vullguera, esclataria entre nosatres
una guerra d'amants
i sería la meua senyal la llanguidea.
Pero ya, noble chicon,
m'han alcançat nobles mals.
En l'intenció de vore-la creui la mar de l'Estret;
les vores lluitaven per la nau
alla a on es troben els dos mars
i la mort, resolta,
per damunt de nosatres es llançava.

TU QUE VAS A LES TENDES D'AN-NACÀ

Tu que vas a les tendes d'an-Nacà,
amaga el teu cor d'eixes pupiles:
una rabera de gaseles ompli el campament
i te seduira per a que mires.

No les mogues per a un atac
que espantaria als lleons,
fuij d'eixa mirada penetrant
que ha banyat el meu mant en ses perles.
Quan se diga: "S'ha salvat la caravana",
digues: "¿Com poden anar en pau per eixos camins?"
¿Arquers de la tribu! Se vos ha donat la meua sanc,
la que abocareu en el dia de l'an-Nacà.
I no ho proponguereu, mes fon el motiu
de que la mort s'acostara:
al girar-vos, trobareu
els punts mes vitals de l'amant.
¿Ulls ferits, el plor del qual
despres de ta partida ompli les meues galtes!
Entranyes sense consol, ¿quantes vegades
vullgui calmar l'agitacio que les causares!
¿Ay cor ardent!
Mai posi la ma en tu
per por a cremar-la.
¿Per que eixa estrela, que els meus ulls miren
en alienats, no deixa l'horiso?
¿Per que mos ulls se despullen del somi?
¿Per que no es nuen de l'insomni?
¿Que calmarà, censors, vostra ira
contra este cor que me desvela?
¿Que voleu atormentant-lo
si ya s'ha derretit ardent al vostre costat?
Amics, useu vostra consolacio,
pregueu a Deu pel que viu enyorant,
tingau pietat, en la tenebra densa,
de qui passa la nit entre ses llagrimes,
banyant la foscor;
entretingau-me del desig de vore-vos,
per mes que siga vostre espectre
el que toque a la meua porta,
i prometrau-me que nos trobarém,
puix penseu en la cita que'm consola.
Si abans de separar-nos
haguera tingut por de l'injusticia
de l'amic, hauria segut just
i ara beuriem
el vi que quedà d'aquella vesprada.
¿Que regue Deu aquelles vesprades intimes
en nubols generosos!
Deu me la donà i era una vida
que estranyament frui

aquell a qui li fon donada.
¡Quantes fleches vingueren de la teua part,
les mes mortíferes llançades mai!
¡Ay dolçors de Naït, recort del qual
conservare, puix me deixaren camp
ample per a l'amor!
Despres de que te n'anares
la vida ya no es dolça,
ni es bo per a mi seguir vivint.
¿Qui me portara notícies teues
que me diguen veritats?
¿Sap Babel que som uns homens
que convertiren sa magia en amulets?
Gravarem l'oracio en els nostres pits
i nos protegixc de tots els temors,
l'oracio que pronuncia el ministre suprem
que al parlar deixa per darrere l'eloqüencia.

C) POEMES BAQUICS

ERA UNA CLARA VESPRADA

Era una clara vesprada la que passarem
entre copes de vi;
al caure, el sol
juntava la seua galta en la terra,
alçava el zefir els mants dels tossals
i el cel era una espasa lluent.
¡Quin bon lloc per a beure,
a on nomes nos veuen eixos coloms,
les aus que reflen
i una branca cimbriant,
mentres la fosca se beu
el licor roig del crepuscul.

UN AMIC T'INVITA

Un amic t'invita,
quan el crepuscul es com un malaltuç
la vida del qual s'acaba,
a la vora d'un riu d'aigües rapides,
com ta consciencia, limpides,
i com el teu caracter, dolç.
Del zefir l'alat oraget ungix

els tossals, i amaga, palpitant,
els seus plomons i plomes.
S'havien reunit, com estrelles
des de diferents horisonts
i signes del Zodiac, amables donzells.
En el mateix moment en que el llamp
en la baina del cel penetrava
i en els ulls eixien llagrimes de pluja,
al jardí dirigi una ullada
i per vore-lo traguí la copa del coper.
Te recorde en les línies d'alhelis
que agachen els caps per a vore't;
detint-te com si fores l'amat:
estes son les senyals d'un amant
que soffrix per ta absència;
acosta't a les seues flors, grogues,
que pareixen, banyades per la pluja,
ulls d'enamorat.

¡TORNA A OMLIR LES COPES!

¡Torna a omplir les copes!
El nubol mostra l'espasa del llamp
en els flocs dels torrents;
tranquil com un bonic tito
que està en el jardí a on bufa el vent
dient, quan l'arc iris se doblega
baix les negres robes dels nubols:
"Prengau vostres provisions
fins a que el temps es calme,
puix he donat les ales a la pluja".

EL VENT EN EL RIU

Torna a omplir les copes, encara que acuncen
els seus oïts les fulles tendres de les murtes;
unicament son blancs nubols riallers
que juguen en l'antorcha del rellamp
i el tropell dels etereus vents en el riu
com a cavalls cavalcant
sobre una cota de maya.

D) A VALENCIA

ENYOR DE VALENCIA

Amics que se n'aneu, germans
de la meua passio, ¡beneits sigau!
Porteu el meu cor a la lluntana patria;
el cor a on el recort garde de Valencia.
Com amnistiats d'un exili yo crec,
que aneu a relatar, quan aplegueu,
les penes d'un nostalgic que patix.
Mes, ¿com podeu despedir-vos
sense carregar les sabates en besos
per a oferir-los al pont de Ma'a (6)?

-----

(6)pont que hi havia prop de Russafa en Valencia

LA RUSSAFA DE VALENCIA

¡No hi ha llar com la Russafa!
Pluges primaverals li donen els nuvols.
L'enyor per ella i pels meus
me fan sofrir com al poeta de Mossul (1)

-----

(1)Al-Sari ibn Ahmad al-Kindi al-Raffa (mort en 976) vixque en la cort d'Alepo. Te certs paralelismes en Russafi, com que era sastre i vixque llunt de Mossul, sa terra natal la major part de sa vida.

E)ELEGIES

ELEGIA VALENCIANA

Amics, ¿que li passa al desert
que s'ha vestit tot de perfum?
¿Que tenen els caps dels ginets
que cauen defallides, com ebries?
¿S'ha desfet en trossos l'almesc
en el camí reposat del zefir,
o algu ha pronunciat el nom de Valencia?
Amics, detingau-se junt en mi
puix parlar d'ella du la frescor

de l'aigua a les fogoses entranyes.
Detingau-vos en calma i calmeu vostra set,
puix es segur que vindrà la pluja
i regarà la Russafa i el Pont (7).
Es ma patria, i alli, sent pollet,
s'encanonaren de plomes les meues ales,
i la seua terra m'acollí com un niu.
Principi d'una dolça amada vida
en les primícies de la joventut.
¡Mai permeta Deu que oblide
que'm seduíres quan era jove!
Allí vestíem la capa de la fadrinea,
i ara estem despullats dels seus adreços
encara que ella seguixca tota enjoyada.
¡Ay, llar de nostra primerenca edat!
¿Com nos hem alluntat tant
d'aquella jovenea i d'aquell temps?
¡Ay, amada regio recort de la qual
no me ve a les meues entranyes
sense que tire llagrimes roges!
¿Acas ser la patria d'un chicon
li obliga a amar-la mentres vixca?
No hi ha atra igual, plena d'almesc,
a on el zefir plena ses odres de perfum;
plena de plantes, en flors d'or i argent
en les galtes de l'amada terra,
i riuets, capsules de la Via Lactea,
que tapen ses vores d'entreteixides flors.
Bella com lo millor d'una vida que fon dolça;
es alegre com lo mes fermos
d'una antiga joventut que ya passà.
Diuen ells: El paraís nos descrius.
—¿I com podra ser el dit paraís
en un atre dels mons? —els conteste.
Valencia es aquella esmeralda
per a on camina un riu de perles.
Es una novia la bellea de la qual
Deu li ha donat per a despres
concedir-li la joventut eterna.
En Valencia es eterna la força del mati
puix el sol juga en la mar i l'Albufera.
Els bufits dels vents apedreguen
a les estreles en les seues flors
i per por ningun dimoni s'acosta ad ella.
Encara que la ma de la separacio
haja estes entre tots nosatres

distàncies que el viager tarda un mes
en recórrer, València segueix sent
la perla blanca que m'allumena
per a on se vullga que yo vaja,
¿qui per sa lluentor se pareix mes a la lluna?
Llocs ya lluntans, quan pense en ells
sent que ya passà lo mes dolç de la vida.
Amics, vaig ad ella perque es la patria amada,
a la qual humilment incline yo el pit.
No allunti d'ella mos passos, deixant-la
—si aixina fora, que mes espardenyes
no tornen a besar les seues verts praderes—;
fon el respecte a una terra d'homens lliures
i jovens valents lo que m'alluntà d'ella;
homens nobles que destrui el destí,
pero si s'acabaren els seus dies,
¿com vaig a queixar-me del pervindre?
Dormits en el si de la terra,
La mort alçà sobre ells les tendes grises.
Passaren, i uns son estreles fugaces,
puix Deu no vullgue fer en ells constelacions,
i uns atres els sobrepassen quan volen,
adelantant sense esforç
als nobles i frescs cavalls.
Tots te rebien en gran goig
i intel·ligent conversacio,
i, al tallar-se les seues vides, se portaren
com la lluna que s'amaga en noviluni.
Esta es la gloria d'estos homens unics
la fama dels quals creixque entre les criatures.
Sa perdua afligi als meus ulls i a les entranyes,
me va fer plorar i encengue eixes cendres.
Es tanta la tristor per haver-me alluntat
d'ells, que no trobe el que m'alegre
ni ma pena entretinga.
Quan pregunte als viagers esperant
bones noticies, me donen roïnes;
si els parle de coses agradables
que conegui llavors, me parlen
d'una cosa que m'atormenta:
la cara d'un amic ya perdut
que viu en l'alcasser de sa sepultura.
Lluit com l'aurora, yo gojava
observant la força de son semblant
com l'insomne que saluda a l'alba.
Era un chicon de bona llarguea,

generós en l'escasea i l'abundancia.
Entre les llances i la ploma moguia
els seus dits desembolts com a clars nubols.
Alt i flexible, pareixia l'asta
d'una morena llança.
Sense contar sa noblea, ho adreçaven
virtuts paregudes al bon vi.
Brillant en les seues accions, es mostrava
mes lluent que el sol en el crepuscul.
¿Pot haver bon auguri llunt de sa tomba
per a qui a la vora del sepulcre
humitejà sos parpalls?
Les nits han tancat sos plecs
i m'han privat de fermea i paciencia.
¡No retinga son rec el plor del nubol
que veu la boca somrient de les flors!
No invoque ara al nubol per a escusar les meues llagrimas,
mes tinc que escusar-me
per haver-me alluntat del seu costat.

UNA ELEGIA

La flecha de la mort donà en el blanc.
¡Ay! Qui s'esmera al disparar encerta.
...Eras la vida ininterrompuda
pero acabà quan encara era dolça i agradable.
Esperar cada dia nostre encuentre
m'ha fet envellir
quan els meus anys encara no ho demanen.
¿Per a que vaig a encendre't
els focs del meu cor
en una flama en cada rima?
Abans de perdre't
m'havia despedit de viagers
que s'absentaven i tornaven de nou.
¡Com em torba recordar-te
quan l'estrela s'afona i desapareix!
Sent, desesperadament,
la mort de l'amat
com qui ha perdut la joventut,
i ¿quin sentit te la vida
sense joventut ?
Lo mateix es morir o envellir.
¡Quantes nits de dolor,
horribles com l'aurora de la vellea,

he de sofrir en vela, gemecant!
Mon pit es crema mes i mes
conforme puja la riuada de les meues llagrimes:
el sofriment del cor
permet esta unio de contraris.
...Potser que davant del boti de l'ominiscencia
ya no penses tornar.
...¡Oh Abd Alà! Crit de desesperacio,
¿tinc que esperar resposta d'una tomba?
Escolta'm, es un consol
que les meues paraules apleguen a tu.
Els ulls s'entristixen davant del sepulcre,
present entre nosatres com un vel,
que't guarda en el tumul estret
com la baina guarda l'espasa.
¡Ay amic d'homens nobles,
per als que la mort alçà
les seues tendes en lo mes alt del cementeri!
...¡Quins fermosos jardins, a on bufen
alens de tristor i es disolguen,
feren floreixer la rosa de ta galta
i en mon cor es mesclaren
les llagrimes en els besos!
¡Que Deu escampe son rec sobre tu!
Ademes de la pluja dels nubols
—potser que la terra ya estiga farta d'ella—,
li conve a la teua tomba
un atre rec abundant;
per això demane per a tu aigua
a la font dels meus ulls i als nubols.
S'averkonyixen les meues llagrimes de son gust salat
al recordar les teues dolces robes,
i una darrere d'una atra, roges,
vacilen en mos ulls, perplexes.
¡Que nubols del mes negre almesc
amenacen ta tomba
i sobre ella caiguen
i en ta terra les llagrimes se junten
per a aplegar, perforant-la, al teu cos!

F)UNS ATRES POEMES

EN EL MEU SOMI MOGUT

En el meu somi mogut digui a un espectre:
"Esta nit has passat de la teua tomba

a un cor, ¿com tu has pogut en tot això
trencar fàcilment estes tres foscors (9)?"

-----

(9)s' està referint a la tomba, la nit, i el cor

A LA MORT DE YUSUF

I

Reba pluja, vida eterna i salutacions
la sanc esguitada en el caminet.
Gota a gota anà derramant-se
i en ella s'ha ungit la terra.
...Res hi ha més trist que mon plor per Yusuf
i les llagrimes que aboque sobre sa tomba.

FELICITACIO PER A UN RECENT NAIXCUT

El cel de la victòria
te una nova estrela.
En ella comencen les nobles accions,
la generositat,
i es preparen l'assemblea i el corteig.
...Albixeres te siguen donades pel chiquet,
eixe cadell de lleó
—realment, fort lleó—.
Alegra't en ell
puix naix un ser afortunat, l'albada del qual
enorgullix i meravella a este segle.
...i la seua dolça paraula es aigüamel.
S'ha complit el desig més difícil,
aquell que el noble anhela i persegueix.

AL MEU AMIC AMIR

Amir, ¿a on està l'Umair dels trossalets de Yemen?
Els vents Amir, nos han arrastrat,
aixina com la gran distància,
les circumstàncies adverses i una absència
que ha durat deu llargs anys.
La conversació torna

als mes agradables temes que mou
i lo grat recorda lo agradable
per qualsevol motiu.
¡Ah! Parlem d'aquell blanc tossalet
que tira en falta el cor de ton germa,
trist i malaltuç d'enyorança;
porta-nos de les seues costeres al pla,
deixa que en estes nits nostres cavalcadures
es recuperen del cansanci;
aparta la vista del tossalet
i entre les dunes pregunta
per aquell temps dolç;
doni als seus grans arbres:
"Arbres ennoblits per Abu Amir (16)
unfleu-vos davant dels nubols del seu rec"
¡Ay dolçor de l'aigua i de l'ombra!
Afavorix a este crepuscul
que te saluda movent les branques.
¿Que te vostra densa ombra
la penumbra de la qual s'extinguix
encara que es desbordà per al desterrat?
¿Va a consumir-se la meua anima de set al vostre costat?
Temau a Deu en l'agonia
de vostre amic absent.
Per tu, arbreda, deixarem les planes
buides de nocturnes cavalcades
mentres la fosca resona
en soroll d'acampada,
i hem passat la nit
complint en el nostre plor
un deute de llagrimes a ta terra
per un amic que, si torna del seu amor
per les ruïnes, anirem a saludar
demanant generositat a les llagrimes
per a que en ell se faça
el brocat de l'herba.
Pregunta a ta forta ribera regada,
a on es mouen les murtes,
per uns jovens que foren
lo millor de son llinage,
les virtuts dels quals nomes son recorts,
que realisaven nobles accions
i a vegades s'alegraven en el vi,
fins a que, al aplegar al final de la copa
gojant del plaer fins al llimit,
partien plens de magnanimitat

i giraven sobre les estreles mes lluent:
l'ebrietat es mostrava en els seus flocs
com el zefir en les llengües dels turbants.
Conquistaven els versos en la ploma
i afermaven els arrels dels araps.
Vingueren a Mequines
que en la brillantor d'estes gales
se converti en una maravella.
No hi ha terra com Mequines de Saitú.
¡Quin espectacul mes bonic
tan digne de vore's!
Si vullgueres, amic meu,
tornaries en mi a Sueca
des del seu occident en ruïnes.
El vent del crepuscul
ungix els mants dels humits tossals,
i en la lluentor mes agradable de les nits
es possible parar-se en Masila.
Eren aquells dies, els passats,
com safarejos d'argent en el mati
en crepusculs d'or,
o be chicones perfumades,
vestides de llum i ombra,
mes desijables que besar llavis frescs.
Amic, la ma del temps fixa
en cada bona accio una part de desgracies,
domina, puix, tes llagrimes,
no t'afligixes per la desgracia,
puix l'home seguix el cami de son pare.

-----

(16)descendents d'Abu Amir Almanzor que foren reis taifes de
Valencia.

G)LLOES

LLOA D'ABU YAFAR AL-WAQQASI (10)

I

Engrandida siga ta casa i lloada,
santificat siga ton noble rostre,
les teues mans siguen exalçades
per tants dons que nos dones:
els beneficis que repartixes les sobrepassen.
¡Oh protector, favors del qual
cobrixen tota la terra!

¡Ay si algu me parlara de la meua terra,
la que fon saludada
per una pluja resonant!
El visir m'ha regat, al visitar-me,
en els seus favors, superant
els meus desijos i esperances.
En ell uns corsers i uns jovens
cap a mi s'encaminen i viagen:
els grans beneficis que m'ha donat
encara que no me presente junt aquells
que revolotejant boren al seu voltant.
Mes vullgut en la tribu que la pluja
es aquell que no dorm en el campament
mirant i espiant els llamps.
A voltes a la pluja envege
perque Abu Yafar li demana
quan el cel està gris i la pastura seca.
Si la pluja regar vullguera ma casa,
se sap quina va a ser ma resposta.
Quan torne mos ulls a les seues obres
veig que a tots afavorix.
Cobrixc la meua gratitut en els fermalls
que vol Abu Yafar, vers i prosa,
i davant d'ell m'incline a besar la seua ma.
La generositat, home magnanim,
vol la seua riquea,
¿fins a quan, en esta epoca avariciosa,
vas a donar en llarguea?
El mon canvia mentres la teua opinio
permaneix en lo mes alt;
rebre lloances es la teua costum
puix el generós es sempre generós.
¿Qui pot fer perfectes els favors
en este temps sino un home noble
la finalitat del qual es completar sos beneficis
com el visir al-Waqqasi?
Entre les criatures no hi ha ningun com ell.
Es un home que pisa les estreles
en les seues espardenyes; sa noblea està,
com el seu llinage, en les altures;
l'eloquencia en ell aplegà al llimit,
son penetrants les seues paraules
si parla en senzillea,
i comprensibles quan son retoriques.
Se perpetua en la seua familia un noble
i clar llinage de grandea,

homens vestits en la bonea de les seues accions;
entre els joves està present
la calcigada de les seues glories,
i entre els vells, l'orgull es antic.
Si en els pilars de sa casa
no contasen en secretari
sa rectitut podria descobrir-lo.
Els han mort, pero en tu la gloria
no mori: sa noblea encara està viva
encara que el temps els seus ossos se menjara.
¡Oh tu, el mes lloat dels homens,
que podries passar-te sense eixe titul
puix el nom del gran es gran!
Faig correr les teues noves i mes tart
me meravella sentir-les repetides
i notar el seu perfum;
de la teua lloança per la terra tota
s'esten la fragancia
com s'introdueix la brisa en els encanyisades,
que, amaga als oïts,
corre sense ocultar-se al que l'aspira;
i oculta, difon la lloança
pel seu aroma: el recort
del generos està segellat en ambar.
Que la vida eterna t'acompanye,
i tot lo que guarda la teua porta
siga un verger i un paraís
a l'ombra de la gloria i perdurable noblea,
mentres tinga multituds
l'atri de ta casa,
i siga el estar en tu, vore't i saludar-te
la rao de que vinguen tots els que tenen diadema.

-----
(10) Visir d'Ibn Hamusk. Sogre i ma dreta de Ibn Mardanis, cap de la
rebelio de Valencia. Mori l'any 1179.

LLOA D'ABD AL-MUMIN EN GIBRALTAR

Si des de el Sinai hagueres anat cap al foc
de l'ortodoxia, hauries adquirit
sabiea i tota la llum
que pogueres desijar d'una flama
el floc de la qual no s'alça per al viager,

ni s'encengue per al que te fret:
l'inspiracio del bon cami, llum profetica
que expulsa les tenebres de la vanitat.
En la por a Deu l'alimenta, constantment,
aquell que dejuna al migdia i resa en la nit,
fins a tal punt que tot ho illumina
des de la foguera de la fe que estava
baix les cendres de l'impietat amagada.
Es una llum que Deu guardava com preciosa
en el si del mon fins a els temps del Madhí,
prodigi com el sol lluent
que antecedi a l'atac del rei caisí (11).
¡Casa del princip dels creyents,
ben assentada al peu de l'ortodoxia,
basada en les columnes de la força i de l'imperi
i sobre el fonament
de la purea i de la santitat,
beneida sigues entre totes les cases!
El teu amo ha construït el seu palau
en la confluencia dels mars (12).
Es la calcigada d'un profeta que els homens
Seguixen entre lloances i crits d'alegria.
¡Beneides siguen les seues espartenyas,
alla a on te porten,
i perfumen camins i senders!
¡Caminen orgullosos, a on s'alce
la llança de la fe, en la bandera
del triumf desplegada
sobre els dos continents
en la ma d'un home devot,
sancer i temeros de Deu,
que viu en mistic transport
des de la seua ment al mont sant!
Des de la vora de l'Estret
pujà a les naus i les chillà:
¡Barcos incomparables, camineu!
I caminaren portant el desig
de Deu per voluntat del rei
que demana ajuda a Deu i en Ell es victorios.
Els barcos al moure's s'inclinaven
com si se prosternaren i, a l'alçar-se,
oferiren a Deu les seues lloances.
A l'avançar per la mar de l'Estret,
deixaven les vores perplexes i indecises:
¿l'alegria movia els plecs de les ones
o travessava la calma les entranyes de l'abisme?

Podriem dir que caminaven per la terra
humida en la sanc de les espases
que se liquaren per la seua força
a l'encendre el foc del combat.
Aquell que es amo dels barcos,
i de xarcies com cabells trenats i al vent;
en el perfum i suavitat de son caracter,
ha enchisat a les aigües i als vents.
De dins de les naus gravides
fluixen l'alcamfor i l'ambar roig:
se dirien que suren
entre les pales dels remes,
en un aigua de roses vermelles,
o que travessen la corrent
volant com agües predadores.
I remen orgullosos,
sobre la mar feta per la ma
generosa d'un rei,
fins alcançar el mont de la Victoria (13)
en la fragor de la seua radiant claritat.
¡Que admirable es el mont de la Victoria,
lloat i famos entre tots els monts!
Orgullos d'aspecte, enfosquit,
envolicat en un mant de nubols,
expressa en la seua ombra la proteccio
d'un magnanim i generós rei;
sobre el front coronat, les estreles,
com a dinars s'alcen,
i pels favors que sumen del seu pols
li ungixen els flocs dels astres.
Vell, sense dents per haver agarrat
entre els dents la fusta dels segles,
coneixidor i ple d'experiencia
de la fortuna favorable i la contraria,
la conduix, igual que el cameller
guia la caravana;
encadenat, giren els seus pensaments
sobre son fantastic poder,
sobre el passat i el futur;
i segueix en silenci,
en el cap inclinat, reflexionant;
embolicat en la calma, amagades les faccions
com si li entristira l'amenaça
de ser destruït i arrancat (14)
¡Ben se mereix estar tranquil d'atencions
encara que tremolen uns atres monts!

Li es prou com a merit
que li hagen aplegat a les costeres les sabates
d'un rei agrait i generós,
per les quals preten l'intercesio
d'un Imam enterrat
en les costes d'Occident;
espera constant una idea prefixa
i decretada per al dia del Juï,
fins que es presente en l'agonia del mon
demanant que's complisca la promesa
abans de que les trompes sonen;
i mirant a Occident, espere,
com aquell que passa la nit junt a l'Esmir(15),
la força d'una espasa
desembainada en Occident
que, en tota sa lluentor, caura
sobre els rencorosos que no tenen fe.
Aci està un rei que portà la grandea a esta epoca
i tingue coses realment importants;
realisà sense retart els seus somis
tant en la religio com en el mon;
no tirà al blanc
sense que l'exit guiara sa flecha;
se pot dir que te en tot el temps
el poder de humiliar i esclavisar al mon.
El seu eixercit es notable, en son corteig
figuren reis destronats i vençuts,
els que se someteren a la seua força
i s'humiliaren davant del seu poder
sobre vides i facendes,
despres d'haver-se resistit a les seues ordens,
quan encara era possible el seu perdo.
Aixina escaparen de la guerra
sense que se'ls puga dir que son incapaços
per a lluitar en sabres i en piques
—que ningu ignore les mellades espases
que duen en la ma ni les llances trencades—,
puix quan es manifesta el desig de Deu
combatent només es derrota a la gent:
qui busca les causes de les coses
no es sorpren en el numero chicotet
ni comfia en el gran.
La mar de nou s'ha secat a colp de vara
i la terra s'ha afonat en el foc de les canyerries;
perque es l'espasa que prengue Deu
al poderos guia

com a defensa contra les amenaces,
i si el Madhi sostinguera el manec d'eixa espasa
sería famos el lloc a on caiguera el fil.
El sol quan recorda a Moises,
no s'oblida de Josue,
aquell que als poderosos someté.

-----

(11)al-Mumin era de la tribu arap dels Qays Aylan.

(12)es una alusio al Corà, XVIII, 59-60; en el que Moises li digue a Josue que no pararia fins que no aplegara a la confluencia dels dos mars.

(13)en Gibraltar

(14)alusio al Corà LXIX, 13-16, que diu que quan bufe la banya la terra sera destruïda i el cel es desgarrarà.

(15)es un riu prop de Ceuta
